

Kniha Daniel — číslo dvacet jedna

V míře

Jeff Pippenger

2023-12-16

Procházíme dvacátou sedmou kapitolou Izajáše, neboť ta stanovuje kontext pro následující kapitoly Izajáše. Tyto následující kapitoly označují pozdní déšť za správnou biblickou metodologii. Tato metodologie, je-li rozpoznána a uplatněna, odhaluje prorocké poselství, které, je-li přijato, vytváří odpovídající zkušenost.

Dne 11. září 2001 má být bývalému smluvnímu lidu Božímu, jímž je lid adventistů sedmého dne, zpívána píseň o tom, že je pomíjen jako Boží lid, neboť nevydal ovoce, které Bůh zamýšlel, aby jeho vinice přinášela. Tato píseň měla být založena na smluvním vztahu, znázorněném vinicí, kterou Bůh vysadil, a také na jejich odmítnutí kamene úrazu v roce 1863. V roce 1856 se stali Laodiceí a po sedm let, neboli „sedm časů“, neboli dva tisíce pět set dvacet dní, Bůh usiloval o vstup, avšak oni před Ním v roce 1863 zavřeli dveře.

Od 11. září 2001 jsou svazováni do otýpek předtím, než budou při nedělním zákonu zcela vyvrženi z Jeho úst. Poselství, které má být od 11. září 2001 zpíváno adventismu, je laodicejské poselství, které je poselstvím vinice obsahujícím kámen úrazu, jenž drtí každého, kdo odmítá „vidět“ a „okusit“ drahocenný kámen. Zaslíbením Laodicejským v Izajášově pasáži je, že každý adventista, který se rozhodne přijmout toto poslední varování, má ještě čas „uchopit“ Kristovu „sílu, aby“ mohl „uzavřít pokoj s“ Kristem, neboť Kristus je stále ochoten „uzavřít pokoj s“ ním. Avšak při volání o půlnoci, těsně před brzy přicházejícím nedělním zákonem, je tato příležitost navždy u konce.

V časovém období, které započalo 11. září 2001, Bůh zaslíbil učinit z těch, „kteří kdysi nebyli lidem“, „kořen ze suché země“, aby „zapustili kořeny“, „rozkvetli a vydali pupeny a naplnili tvář světa ovocem“. To, co způsobuje, že kořen Jišajův rozkvetá a pučí, je pozdní déšť, neboť kořen, který má rozkvést a vypučet, je podle proroctví určen k tomu, aby byl korouhví, jež bude vztyčena, a tou korouhví je kořen Jišajův.

A v onen den povstane kořen Jišajův, který bude stát jako korouhev národů; k němu se obrátí pohané a místo jeho odpočinutí bude slavné. Izajáš 11,10.

Pozdní déšť způsobil, že kořen Jišajův počal kvést a pučet od 11. září 2001, a při brzy přicházejícím nedělním zákonu kořen naplní celou zemi ovocem. Nedělní zákon v Izajášovi, kapitole dvacáté sedmé, je postupující historií, která je rovněž znázorněna v kapitolách jedna až tři v knize Daniel. Pozdní déšť začal skrápět, když se národy rozhněvaly 11. září 2001 uvolněním a poté bezprostředním zadržením islámu třetího běda.

„Počátek onoho času soužení,“ o němž je zde zmínka, se nevztahuje k době, kdy začnou být vylévány rány, nýbrž ke krátkému období těsně před jejich vylitím, zatímco Kristus je ve

svatyni. V té době, kdy se dílo spasení uzavírá, bude na zemi přicházet soužení a národy se budou hněvat, avšak budou zadržovány, aby nezabránilly dílu třetího anděla. V té době přijde „pozdní dešť,“ neboli občerstvení od přítomnosti Páně, aby dal moc mocnému volání třetího anděla a připravil svaté, aby obstáli v období, kdy bude vylito sedm posledních ran.“ Early Writings, 85.

V daném oddílu sestra Whiteová objasňuje, že existuje krátké období, kdy je spása ještě otevřena. „Doba soužení“, o níž zde hovoří, se liší od velké doby soužení, která začíná tehdy, když se doba milosti zcela uzavře. V adventismu je správně označována jako „malá doba soužení“ ve vztahu k velké době soužení, jež začíná, když Michael povstane. „Malá doba soužení“ představuje období, kdy při brzy přicházejícím nedělním zákoně začíná národní zkáza a trvá až do uzavření doby milosti.

V dějinách od 11. září 2001 až po nedělní zákon je konečné očistění a soud nad adventismem znázorněno jako probíhající během „pokropení“ pozdního deště. To je ono období, kdy pozdní dešť, jenž je také „občerstvením“, začíná jako „pokropení“, avšak postupuje až k plnému vylití při nedělním zákonu. V tomto období, které začíná tehdy, když islám třetího Běda rozhněvá národy, začíná padat pozdní dešť a někteří pozdní dešť rozpoznávají a přijímají jej, zatímco jiní pozdní dešť nerozpoznávají. Někteří rozpoznávají, že se něco děje, ale nerozumějí, co to je, a stavějí se proti tomu.

„Mnozí ve veliké míře opomenuli přijmout raný dešť. Nezískali všechny užitky, které jim Bůh takto opatřil. Očekávají, že tento nedostatek bude nahrazen pozdním deštěm. Až bude udělena nejbohatší hojnost milosti, hodlají otevřít svá srdce, aby ji přijali. Dopouštějí se strašného omylu. Dílo, které Bůh započal v lidském srdci tím, že mu dává své světlo a poznání, musí neustále pokračovat. Každý jednotlivec si musí uvědomit svou vlastní potřebu. Srdce musí být vyprázdněno od každé poskvrny a očistěno pro přebývání Ducha. Vyznáním a opuštěním hříchu, vroucí modlitbou a zasvěcením sebe samých Bohu se první učedníci připravili na vylití Ducha svatého o Letnicích. Totéž dílo, jen ve větší míře, musí být vykonáno nyní. Tehdy lidský nástroj musel pouze prosit o požehnání a čekat, až Pán dovrší dílo, které se ho týká. Je to Bůh, kdo dílo započal, a On své dílo dokončí, když člověka učiní dokonalým v Ježíši Kristu. Nesmí však docházet k zanedbávání milosti představované raným deštěm. Jen ti, kdo žijí podle světla, které obdrželi, dostanou větší světlo. Nebudeme-li denně postupovat v projevování činných křesťanských ctností, nerozpoznáme projevy Ducha svatého v pozdním dešti. Může padat na srdce všude kolem nás, ale my jej nerozeznáme ani nepřijmeme.“ Testimonies to Ministers, 506, 507.

Pozdní dešť nyní padá a jsou ti, kteří jej rozpoznávají, a proto jej přijímají, a jsou ti, kteří jej nerozpoznávají, a proto jej nepřijímají. Pozdní dešť musí být rozpoznán, aby mohl být přijat. Pozdní dešť není pouze zkušeností; je to zkušenost, kterou vyvolává poselství, avšak toto poselství může být přijato jedině tehdy, je-li k jeho ustanovení použita správná metodologie. Bez rozpoznání metodologie, která ustanovuje poselství pozdního deště, je takřka nemožné porozumět prorockým naučením, jež jsou znázorněna ve vzestupu a pádu království předložených v knihách Daniel a Zjevení.

Korouhev, jež je vztyčena světu, je Izaiášem označena jako „kořen Jišajův“ a v kapitole dvacáté sedmé ti, kteří „vyjdou z Jákoba“, „zapustí kořeny“. Ti, kdo jsou „kořenem Jišajovým“, jsou tam zároveň označeni jako „Izrael“ a jsou to oni, kdo nejprve rozkvetou a vypučí a poté naplní svět ovocem. Zákony přírody nejsou v rozporu se zákony prorocství, neboť tentýž Zákonodárce ustanovil jak přírodu, tak prorocství. Dříve než rostlina přinese ovoce, musí se nejprve probudit z klidu, jak je patrné z pupenů a následně z květů. Duchovní Izrael, jenž je „kořenem Jišajovým“, přijímá postupné vylití deště. Začíná „pokropením“ a stupňuje se až k plnému vylití, když je svět naplněn ovocem předloženým korouhví.

V dvacáté sedmé kapitole Izajáše je počátek kropení deště představen tak, že nastává, když pupeny „vypučí“. Když poprvé „vypučí“, je déšť označen jako vylévání „v míře“. „V míře, když vypučí.“ Dne 11. září 2001 začalo být kropení pozdního deště vyléváno „v míře“, neboť tehdy byla pšenice a koukol, neboli moudré a pošetilé, stále ještě smíšeny dohromady.

„Velké vylití Ducha Božího, které osvítl celou zemi jeho slávou, nepřijde, dokud nebudeme mít osvěcený lid, který ze zkušenosti ví, co znamená být Božími spolupracovníky. Až se cele, celým srdcem zasvětime službě Kristu, Bůh tuto skutečnost potvrdí vylitím svého Ducha bez míry; avšak nestane se tak, dokud největší část církve nebude Božími spolupracovníky. Bůh nemůže vylít svého Ducha, když je tak zjevná sobeckost a sebehovnění; když převládá duch, který by, kdyby byl vyjádřen slovy, zněl jako Kainova odpověď: ‚Cožpak jsem strážcem svého bratra?‘ Jestliže pravda pro tento čas, jestliže znamení, která se na všech stranách stále více kupí a dosvědčují, že konec všech věcí je blízko, nestačí probudit dřímající síly těch, kteří se hlásí k poznání pravdy, pak tyto duše přemůže temnota úměrná světlu, které na ně svítilo. Ve veliký den konečného zúčtování nebudou moci předložit Bohu ani zdání omluvy pro svou lhostejnost. Nebudou mít žádný důvod, který by mohli uvést, proč nežili, nechodili a nepracovali ve světle posvátné pravdy Božího slova, a tak svým jednáním, svým soucitem a svou horlivostí nezjevovali světu zatemněnému hříchem, že moc a skutečnost evangelia nelze vyvrátit.“ Review and Herald, 21. července 1896.

Dvacátá sedmá kapitola Izajáše vymezuje dějiny počátku vylití pozdního deště, kdy kořen vyraší ze suché země, a poté pokračuje až do chvíle, kdy je země naplněna ovocem. Tato kapitola uvádí, že „v míře, když vypučí, budeš s ním souditi“. Když je pozdní déšť odměřován jako „pokropení“, sestra Whiteová uvádí, že pozdní déšť „může padat na srdce všude kolem nás, ale my jej nerozeznáme ani nepřijmeme“.

Tímto označuje církev, která je smíšena s těmi, kdo rozpoznávají, i s těmi, kdo nerozpoznávají seslání deště. V předchozím úryvku uvádí, že když Bůh vylévá pozdní déšť bez míry, označuje to dobu, kdy již neexistuje smíšení moudrých a pošetilých panen, když říká: „Když budeme cele, plně oddáni službě Kristu, Bůh tuto skutečnost uzná vylitím svého Ducha bez míry; ale nestane se tak, dokud největší část církve nebude spolupracovníky Božími.“

Větší část církve, neboli většina církve, je v Matouši dvacet pět představena jako pošetilé panny, neboť biblicky „mnozí“ jsou povoláni, ale „málo“ vyvolených. Moudré a pošetilé jsou prozíratelně odděleny v krizi o půlnoci, která předchází brzy přicházejícímu nedělnímu zákonu. Toto oddělení vytváří lid, který pak může přijmout plné vylití Ducha v pozdním dešti a stát se

„národem, který se narodí v jediném dni“. Potom bude kořen Jišajův vyzdvižen jako korouhev a naplní svět ovocem.

Izajáš dvacet sedm ukazuje, že když pozdní déšť začal být vyléván „v míře“, 11. září 2001, „budeš se s tím přít“. „V míře, když vyraší, budeš se s tím přít.“ Událost 11. září 2001 se ve světě i v církvi ihned stala předmětem sporu. Až do tohoto dne – o více než dvacet let později – stále trvají námitky proti tomu, aby tyto události byly připisovány činu islámu, na rozdíl od nějaké formy globalistického spiknutí. Spor spojený s příchodem skrápění pozdního deště začal 11. září 2001, avšak spory, které se vedou ve světě, nejsou oním „sporem“, který je označen v Božím prorockém Slově. Spor se týká předpovědi, jako je ta, která následuje.

„Jedné příležitosti, když jsem byla v New Yorku, jsem byla v nočním vidění vyzvána, abych spatřila budovy, které se zdvihaly poschodí za poschodím k nebi. O těchto budovách se prohlašovalo, že jsou ohnivzdorné, a byly vystavěny k oslavě svých majitelů a stavitelů. Tyto budovy se tyčily výš a ještě výš a bylo v nich použito nejdražšího materiálu. Ti, jimž tyto budovy patřily, se sami sebe neptali: „Jak můžeme co nejlépe oslavit Boha?“ Pán nebyl v jejich myšlenkách.“

„Pomyslel jsem si: „Kéž by ti, kteří takto vynakládají své prostředky, mohli vidět své počínání tak, jak je vidí Bůh! Hromadí nádherné budovy, ale jak pošetilé je v očích Vládce vesmíru jejich plánování a osnování. Nezkoumají všemi silami srdce a mysli, jak by mohli oslavit Boha. Ztratili ze zřetele tuto první povinnost člověka.““

„Když tyto vznešené budovy vyrůstaly, jejich majitelé se s ctižádostivou pýchou radovali, že mají peníze, jimiž mohou hovět vlastnímu já a vzbuzovat závist svých sousedů. Velká část peněz, které takto investovali, byla získána útlakem, ožebračováním chudých. Zapomněli, že v nebi je veden záznam o každém obchodním jednání; každý nespravedlivý obchod, každý podvodný čin, tam je zaznamenán. Přichází čas, kdy lidé ve svém podvodu a zpupnosti dospějí k bodu, za nějž jim Pán nedovolí jít, a poznají, že shovívavost Jehovova má své meze.“

„Výjev, který se mi poté zjevil, byl požární poplach. Muži hleděli na vysoké a údajně ohnivzdorné budovy a říkali: „Jsou naprosto bezpečné.“ Tyto budovy však byly stráveny, jako by byly zhotoveny ze smoly. Hasičské vozy nemohly nijak zastavit zkázu. Hasiči nebyli schopni vozy obsluhovat.“ Testimonies, svazek 9, 12, 13.

Adventistická církev se bezprostředně po 11. září 2001 snažila před světem skrýt takovéto pasáže. Jak by se to nemohlo vztahovat k New Yorku a k nesmírně vysokým budovám, v nichž hasičské vozy nedokázaly zastavit následné požáry? Jak by pasáž, jako je tato, ze spisů, o nichž adventistická církev vyznává, že byly napsány prorokyní, neměla být po takovém naplnění hlášána ze střech?

Příchod kroupení pozdního deště, jenž označuje příchod prorocké „rozpravy“, zároveň vymezuje i závěrečnou vzpouru adventismu, neboť právě tehdy plně odmítají jasná a prostá slova té, kterou označují za prorokyni ostatku.

„Satan se... neustále snaží prosadit padělek, aby odvedl od pravdy. Úplně posledním Satanovým klamem bude zmařit svědectví Ducha Božího. „Kde není vidění, lid hynou“

(Přísl. 29,18). Satan bude důmyslně působit různými způsoby a prostřednictvím různých nástrojů, aby podlomil důvěru ostatku Božího lidu v pravé svědectví.

„Proti Svědectvím bude roznícena nenávisť, která bude satanská. Satanovo působení bude směřovat k tomu, aby podkopalo víru církví v ně, a to z tohoto důvodu: Satan nemůže mít tak volnou cestu k tomu, aby uváděl své svody a spoutával duše ve svých bludech, jsou-li dbáno na varování, napomenutí a rady Ducha Božího.“ Selected Messages, kniha 1, 48.

Prorocké svazování pšenice i koukolu započalo 11. září 2001 vzpourou proti Duchu proroctví, která označila završení postupné vzpoury, jež započala proti Bibli roku 1863.

„My jako lid vyznáváme, že máme pravdu dříve než kterýkoli jiný lid na zemi. Pak by náš život a charakter měly být v souladu s takovou vírou. Den je právě před námi, kdy spravedliví budou svázáni jako drahocenné obilí do snopů pro nebeskou sýpku, zatímco bezbožní budou jako koukol shromážděni pro ohně posledního velkého dne. Ale pšenice i koukol rostou spolu až do žně.“ Testimonies, svazek 5, 100.

Jak by mohl adventismus přehlížet následující pasáž, která přímo uvádí, že když tyto budovy padly, naplnilo se Zjevení osmnáct, verše jedna až tři?

„Odkud pochází tvrzení, které jsem pronesla, že New York má být smeten přílivovou vlnou? To jsem nikdy neřekla. Řekla jsem, když jsem hleděla na ty veliké budovy, které tam vyrůstají, poschodí za poschodím: ‚Jak strašlivé výjevy nastanou, až Pán povstane, aby mocně otřásl zemí! Tehdy se naplní slova Zjevení 18,1–3.‘ Celá osmnáctá kapitola Zjevení je varováním před tím, co přichází na zemi. Nemám však žádné zvláštní světlo ohledně toho, co přijde na New York, kromě toho, že vím, že jednoho dne tam budou ty veliké budovy strženy převrácením a převrácením Boží moci. Ze světla, které mi bylo dáno, vím, že ve světě je zkáza. Jediné slovo od Pána, jediný dotek jeho mocné síly, a tyto mohutné stavby padnou. Nastanou výjevy, jejichž děsivost si nedovedeme představit.“ Review and Herald, 5. července 1906.

Otázkou, jíž se zde zabýváme, není, zda se tyto pasáže naplnily 11. září 2001, neboť se naplnily naprosto jistě; otázkou, kterou se snažíme řešit, je však „spor“, jenž měl v té době započít. Tento spor se týkal správné či nesprávné metodologie. Adventistická církev započala své odmítání čtrnácti pravidel prorockého výkladu Williama Millera v roce 1863 a dospěla nyní až do bodu, kdy si nelze zakoupit knihu biblického studia napsanou adventistickými teology, která by nebyla opakovaně doporučována teology odpadlého protestantismu a římského katolicismu. Od roku 1863 až do roku 2001, a i dnes, byla metodologie původně představovaná pravidly prorockého výkladu Williama Millera odložena stranou ve prospěch metodologie římského katolicismu a odpadlého protestantismu. Prorocký „spor“, který započal, když se naplnilo Zjevení osmnáctá kapitola, verše jedna až tři, se týkal pravé či falešné metodologie.

V příštím článku budeme pokračovat v našem rozboru „sporu“ ve dvacáté sedmé kapitole Izajáše.

„Měli bychom sami znát, co tvoří křesťanství, co je pravda, co je víra, kterou jsme přijali, jaká jsou biblická pravidla — pravidla daná nám nejvyšší autoritou.“ The 1888 Materials, 403.